

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถทางกลไกรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ปีการศึกษา 2530 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย โดยแบ่งเป็นนักเรียนชายและหญิงชั้นละ 200 คน รวมทั้งสิ้น 600 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบสมรรถภาพทางกลไกของ สมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ได้รับการพัฒนา และปรับปรุงสามารถนำไปใช้กับคนตั้งแต่ระดับอายุ 4-64 ปี มีความสะดวกในการทดสอบ ใช้อุปกรณ์ สถานที่ เวลาน้อย

การเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากอาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษา โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ให้ช่วยส่งเด็กที่เรียนอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ให้มาทำการทดสอบ จำนวน 600 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แปลงคะแนนดิบ เป็นคะแนนมาตรฐาน "ที" หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แห่งความเที่ยงของแบบทดสอบ โดยวิธีของ เพียร์สัน วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของ เชฟเฟ

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ในการทดสอบความสามารถทางกลไก ของนักเรียนชาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า มีค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความสามารถทางกลไกแต่ละรายการ ดังนี้ ยืนกระโดดไกล 162.87 เซนติเมตร และ 7.66 เซนติเมตร ลูกนั่ง 15.71 ครั้ง และ 3.39 ครั้ง ดันพื้น 14.87 ครั้ง และ 2.23 ครั้ง วิ่งกลับตัว 30.40 เมตร และ 2.99 เมตร วิ่ง 5 นาที 924.70 เมตร และ 109.85 เมตร และความสามารถทางกลไกรวม 51.25 และ 5.42

2. ในการทดสอบความสามารถทางกลไก ของนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า มีค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความสามารถทางกลไกแต่ละรายการ ดังนี้ ยืนกระโดดไกล 150.00 เซนติเมตร และ 5.71 เซนติเมตร ลูกนั่ง 12.98 ครั้ง และ 3.00 ครั้ง ดันพื้น 8.66 ครั้ง และ 2.71 ครั้ง วิ่งกลับตัว 30.74 เมตร และ 3.25 เมตร วิ่ง 5 นาที 816.00 เมตร และ 121.15 เมตร และความสามารถทางกลไกรวม 45.73 และ 5.75

3. ในการทดสอบความสามารถทางกลไก ของนักเรียนชาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า มีค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความสามารถทางกลไกแต่ละรายการ ดังนี้ ยืนกระโดดไกล 167.00 เซนติเมตร และ 8.48 เซนติเมตร ลูกนั่ง 16.44 ครั้ง และ 2.18 ครั้ง ดันพื้น 16.45 ครั้ง และ 2.22 ครั้ง วิ่งกลับตัว 32.06 เมตร และ 3.21 เมตร วิ่ง 5 นาที 929.97 เมตร และ 218.66 เมตร และความสามารถทางกลไกรวม 51.25 และ 4.90

4. ในการทดสอบความสามารถทางกลไก ของนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า มีค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความสามารถทางกลไกแต่ละรายการ ดังนี้ ยืนกระโดดไกล 150.18 เซนติเมตร และ 5.51 เซนติเมตร ลูกนั่ง 12.73 ครั้ง และ 3.49 ครั้ง ดันพื้น 9.07 ครั้ง และ 2.19 ครั้ง วิ่งกลับตัว 31.27 เมตร และ 2.39 เมตร วิ่ง 5 นาที 837.85 เมตร และ 147.15 เมตร และความสามารถทางกลไกรวม 46.05 และ 6.89

5. ในการทดสอบความสามารถทางกลไก ของนักเรียนชาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า มีค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความสามารถทางกลไกแต่ละรายการ ดังนี้ ยืนกระโดดไกล 182.18 เซนติเมตร และ 8.14 เซนติเมตร ลูกนั่ง 17.50 ครั้ง และ 2.36 ครั้ง ดันพื้น 16.97 ครั้ง และ 2.23 ครั้ง วิ่งกลับตัว 32.43 เมตร และ 3.64 เมตร วิ่ง 5 นาที 973.43 เมตร และ 188.14 เมตร และความสามารถทางกลไกรวม 58.70 และ 5.41

6. ในการทดสอบความสามารถทางกลไก ของนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า มีค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความสามารถทางกลไกแต่ละรายการ ดังนี้ ยืนกระโดดไกล 156.47 เซนติเมตร และ 5.54 เซนติเมตร ลูกนั่ง 13.37 ครั้ง และ 2.69 ครั้ง ดันพื้น 10.11 ครั้ง และ 2.18 ครั้ง วิ่งกลับตัว 32.55 เมตร และ 3.52 เมตร วิ่ง 5 นาที 882.00 เมตร และ 156.77 เมตร และความสามารถทางกลไกรวม 48.07 และ 6.15

7. ในการทดสอบแต่ละรายการของนักเรียนชายและหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย มีค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (45.73 และ 5.75) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (46.05 และ 6.89) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (49.97 และ 6.15) ตามลำดับ

8. นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย เมื่อไม่คำนึงถึงระดับชั้น พบว่านักเรียนชายมีความสามารถทางกลไกรวม ดีกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย มีความสามารถในการวิ่ง 5 นาทีเฉลี่ย 882.00 เมตร ซึ่งอยู่ต่ำกว่าระดับคะแนน 1 และเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย มีความสามารถในการวิ่ง 5 นาทีอยู่ในระดับต่ำมาก

นักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยมีความสามารถในการวิ่ง 5 นาทีรวมมีค่าเฉลี่ย 942.70 เมตร ซึ่งอยู่ต่ำกว่า ระดับคะแนน 2 และเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า นักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยมีความสามารถในการวิ่ง 5 นาทีเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำมาก

นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยมีความสามารถในการวิ่ง 5 นาทีรวมมีค่าเฉลี่ย 845.28 เมตร ซึ่งอยู่ต่ำกว่า ระดับคะแนน 2 และเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยมีความสามารถในการวิ่ง 5 นาทีเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถทางกลไกของนักเรียนชาย และหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง พบว่าเมื่อพิจารณาในแต่ละชั้น และไม่คำนึงถึงระดับชั้น นักเรียนชายมีความสามารถทางกลไกรวมดีกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากโครงการสรีระวิทยาของเด็กแต่ละเพศ แตกต่างกันดังที่ (กนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร 2516:179-182) ได้กล่าวไว้ว่า เพศชายมีขนาดของกระดูกใหญ่กว่าเพศหญิง เพศชายมีเส้นใยกล้ามเนื้อมากกว่าเพศหญิง เพศชายมีหัวใจใหญ่กว่าเพศหญิงและเพศชายมีปริมาณความจุปอดมากกว่าเพศหญิง อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า น่าจะมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อความสามารถทางกลไกของนักเรียนในวัยนี้อาทิ เช่นการที่นักเรียนชายมีกิจกรรมการเล่นที่มากกว่าเพศ และหนักกว่านักเรียนหญิงได้แก่ การเล่นกีฬาเป็นทีม การเล่นกีฬาต่อสู้กัน เป็นต้น

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถทางกลไก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย โดยไม่คำนึงถึงเพศ พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถรวมทางกลไกรวมดีกว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถทางกลไกรวมดีกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพัฒนาการทางด้านสรีระวิทยาของเด็กแต่ละวัย (ออกเซนติน Oxendine 1969:149) กล่าวว่า เมื่อเด็กอายุมากขึ้นก็จะมีความแข็งแรงเพิ่มขึ้นด้วย เพราะกล้ามเนื้อมีความเปลี่ยนแปลง ทำให้มีความแข็งแรง มีความสามารถ ที่จะเคลื่อนไหวได้ดี และมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (วรศักดิ์ เพียรชอบ - อนันต์ อัครชัย สวรรณธาดา 2523:48) ที่สรุปไว้ด้วยว่า สมรรถภาพทางกายจะเพิ่มขึ้นตามอายุ ส่วนสูง และน้ำหนัก

และสหพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับ ภูมิภาค รวมทั้งการมีประสบการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับ กิจกรรมพลศึกษาทั้งในและนอกชั้นเรียนที่นักเรียนได้รับอีกด้วย ดังที่ (ฮอปกินส์ Hopkins 1972: 3260-A) ได้ทำการวิจัยพบว่า ความสามารถทางกลไกมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์กีฬา ในประเภทต่างๆ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาความสามารถทางกลไกรวมแล้วจะเห็นได้ว่า ความสามารถทางกลไกรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ทั้งชายและหญิง เมื่อเทียบกับความสามารถทางกลไกรวมของนักเรียนระดับเดียวกันของญี่ปุ่นแล้วเห็นว่าความสามารถทางกลไกรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย อยู่ในเกณฑ์ระดับค่อนข้างต่ำ ถึงระดับต่ำ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าอาจสืบเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมของการเรียนการสอนต่างๆ ตลอดจนถึงการพัฒนาดังคุณภาพของอาหารการกินซึ่งรัฐบาลญี่ปุ่นและประชาชนชาวญี่ปุ่นเอง ได้เห็นถึงความสำคัญของเด็กวัยนี้ ว่าจะเป็นที่รากฐานที่จะนำไปสู่บุคคลที่มีคุณภาพต่อไปในอนาคต ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ว่า โรงเรียนระดับประถมศึกษาในประเทศญี่ปุ่น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง มี สนาม ออปรณ์กีฬา โรงยิมเนเซียม และเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ ทางด้านพลศึกษา และบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ ทางด้านพลศึกษา และการออกกำลังกาย มาช่วยกันดูแลให้คำแนะนำ ทั้งรวมถึงครูพลศึกษาและผู้ฝึกสอนกีฬาต่างๆ ด้วย และการดำเนินงาน เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ตั้งแต่อยู่ในวัยประถมศึกษาขึ้น ทางญี่ปุ่นก็มีการดำเนินงานทางด้านนี้อย่างจริงจังและต่อเนื่องมาช้านานแล้ว ดังจะเห็น ได้จากการมีการสร้างแบบทดสอบสมรรถภาพทางกลไกที่ได้มาตรฐานและจำนวนทรัพยากรบุคคลที่มีการพัฒนาทั้งทางด้านบุคคลิกภาพ รูปร่างตลอดจนถึง ทักษะทางกีฬาอื่นๆ ที่มีขึ้นอย่างมากมาย แต่ถ้ามาเปรียบเทียบกับประเทศไทย เรานั้นผู้วิจัยคิดว่ายังคงห่างไกลกันอยู่มากที่สุด เพราะประเทศไทยของเราเพิ่งมาเริ่มต้นทางด้านพลศึกษา มาเพียงระยะเวลาไม่กี่ปีมานี้เอง โดยเพิ่ง เริ่มจะมีการบรรจุวิชาพลศึกษา เข้าไว้กับหลักสูตรวิชาบังคับของทุกระดับชั้น แต่ปัญหาที่ตามมาก็คือประเทศไทยยังขาดครูหรือบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริงทางด้านพลศึกษา และนอกจากนี้เรายังขาดอุปกรณ์ทันสมัยในการออกกำลังกาย และขาดงบประมาณในการสั่งซื้ออุปกรณ์ต่างๆ ถึงแม้ว่าในทางปัจจุบันจะมีสถาบันที่ผลิตครูพลศึกษา และผู้มีความรู้ทางด้านพลศึกษาขึ้นมา เป็นอย่างมากแล้วก็ตาม แต่สิ่งที่ยังไม่สามารถทำให้การพลศึกษาได้เจริญก้าวหน้าก็คือเรายังขาดสิ่งที่จะเอื้ออำนวยความสะดวก ดังจะเห็นได้จากโรงเรียนระดับประถมส่วนใหญ่ จะไม่ค่อยมีสนามที่ เพียงพอรวมทั้งอุปกรณ์ทางพลศึกษา และวิชาพลศึกษาที่ยังขาดรากฐานของการฝึกตามขั้นตอนอย่างแท้จริงสภาพเช่นนี้ทำให้นักเรียน ระดับประถมศึกษา ของไทยเราไม่สามารถเทียบสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนระดับประถมศึกษาของญี่ปุ่นได้เลย ถึงแม้ว่าทางเราพยายามที่จะเอาโรงเรียนสาธิตระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 มาเป็นตัวเปรียบเทียบซึ่งนักเรียนเหล่านั้น ถือว่าเป็นนักเรียนที่ค่อนข้างจะมีสิ่งพร้อมกว่านักเรียนระดับเดียวกันของโรงเรียนสังกัดอื่น เช่นสังกัดกรุงเทพมหานครหรือ สังกัดโรงเรียนตามชนบท แต่นักเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ก็ยังมีเกณฑ์เฉลี่ยสมรรถภาพทางกลไกที่ยังต่ำอยู่ ซึ่งอาจเป็นเพราะยังขาดสนาม ที่ไม่เพียงพอกับความต้องการของเด็กรวมทั้งยังขาดครูสอนพลศึกษายังมีไม่เพียงพอกับอัตราส่วนกับเด็กเล็ก

และเป็นผลให้นักเรียนมีความสามารถทางกลไกต่ำได้ (เจริญ กระบวนรัตน์ - สพิตร สมาธิโต 2506:30) ได้กล่าวไว้ว่าการจัดการเรียนการสอนทางพลศึกษาจะไม่ได้ผลเลย ถ้าโรงเรียนมีปัญหาเรื่องบุคคลากรทางพลศึกษา อุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่ไม่เพียงพอและเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า อุปกรณ์การสอน นับเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และทำการสัมภาษณ์อย่างประชากร โดยใช้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของ โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยตั้งนั้น ผู้วิจัยจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการวิจัยครั้งนี้คงจะเป็นประโยชน์ และเป็นแนวทางแก้ไข และพัฒนาโครงการพลศึกษาของ โรงเรียนต่างๆ ในระดับเดียวกันเพื่อที่จะช่วยส่งเสริมให้เยาวชนของชาติมีคุณภาพสูงและเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติต่อไปในอนาคต ซึ่งผู้วิจัยใคร่จะขอเสนอแนะไว้ดังนี้

1. ครูผู้สอนพลศึกษาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการพลศึกษาในโรงเรียน ควรจะได้ศึกษาถึงผลการวิจัยครั้งนี้ และช่วยกันหาวิธีการปรับปรุงสมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่อยู่ในระดับต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ให้มีการพัฒนาให้สูงขึ้นรวมทั้งส่งเสริมสมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่อยู่ในระดับของค่าเฉลี่ยให้สูงขึ้นอีกด้วย
2. นักเรียนหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ควรได้รับการส่งเสริมสมรรถภาพทางกลไกให้มากขึ้นทั้งทางด้านทัศนคติในการออกกำลังกายและด้านจิตวิทยา เพื่อยกระดับให้สมรรถภาพทางกายสูงขึ้นกว่าที่เป็นอยู่
3. โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ควรศึกษาเกณฑ์เฉลี่ยมาตรฐาน สมรรถภาพทางกลไกของเด็กญี่ปุ่นในระดับอายุเดียวกัน เพื่อจะได้ใช้ประกอบการพัฒนาสมรรถภาพทางกลไกในระดับชั้นต่างๆ
4. ควรมีการศึกษาถึงเด็กนักเรียนที่มีความสามารถทางกลไกที่คิดว่า มีองค์ประกอบใดในการทำให้ตัวเองมีความสามารถทางกลไกดี เช่น สภาพแวดล้อม อาหาร ฯลฯ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความสามารถทางกลไกของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนในสังกัดอื่นๆ โดยใช้แบบทดสอบเดียวกันนี้
2. ควรมีการศึกษาความสามารถทางกลไกของนักเรียนอายุต่างๆ โดยไม่คำนึงถึงระดับการศึกษาหรือระดับชั้นของนักเรียน
3. ควรมีการศึกษาและสร้างเกณฑ์ปกติวิสัย (Norms) ของสมรรถภาพทางกลไกสำหรับนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ระดับประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย โดยใช้แบบทดสอบเดียวกัน เพื่อเป็นมาตรฐานสำหรับคนไทยขึ้นมา

4. ควรมีการศึกษาสภาพปัญหาการจัดการและดำเนินงานโครงการพลศึกษาในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ควบคู่ไปกับการทดสอบสมรรถภาพทางกลไก
5. ควรมีการเพิ่มกิจกรรม เสริมสร้างสมรรถภาพทางกลไกให้ใกล้เคียงกับของผู้บ่น เพื่อที่จะใช้ทดสอบสมรรถภาพทางกลไกสำหรับเด็กไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ
6. ควรมีการพัฒนา และเสริมสร้างสมรรถภาพทางกลไกในส่วนที่ยังไม่ได้มาตรฐาน ให้มีมาตรฐานดียิ่งขึ้น
7. ควรมีการรักษา โครงสร้างของ โปรแกรมทางด้านพลศึกษาให้เป็นไปในรูปแบบเดียวกัน เพื่อให้การศึกษาสมรรถภาพทางกลไกของเด็กไทยได้ผลที่ใกล้เคียงและแม่นยำยิ่งขึ้น

